

Dominee Neeltje Rietveld bevestigd in de Vaartkerk

'Ik wil graag dat elk mens zi

Nog nooit was ze op Eemdijk geweest, zelfs Bunschooten-Spakenburg kende ze niet. Terwijl ze al jaren op steenworp afstand in Amersfoort woont. Verhuizen gaat ze niet, maar de kans is groot dat Eemdijk haar tweede thuis gaat worden. Nu al wordt ze door veel 'Diekers' herkend als ze op straat loopt. Hoog tijd voor een kennismaking met dominee Neeltje Rietveld, sinds 27 maart predikant van de Vaartkerk.

Frieda van de Geest

De warme sfeer is het eerste dat opvalt als je de kleurrijke woonkamer van Neeltje binnenkomt. Uitnodigend. Gezellig. Een echt thuis. En ook zij zelf ademt warmte en gastvrijheid. Een persoonlijkheid die direct klikt met de Eemdijkers. Neeltje: „In de periode van kennismaking ontdekte ik al snel dat Eemdijk een plek is waar ik goed pas. Ik ben onder de indruk van de hartelijke en open houding van de mensen. De gastvrijheid voor de Oekraïeners is hartverwarmend, en een interessant begin voor mij. Hiervoor wist ik nog niks van Eemdijk. Ik werd geattendeerd op de vacature en mijn eerste kennismaking was via de website van de kerk. Lekker actueel, fijn sfeertje, maar wat zegt dat echt? Ik kreeg wel de indruk dat de mensen van de kerk houden. Ze gaan graag. Ik vind dat mooi.”

De periode van aftasten en kennismaken was niet gemakkelijk vanwege de coronamaatregelen. „Ik volgde verschillende diensten online, maar wat zegt dat precies over de gemeente? Misschien was het die keer juist een gastpredikant die het heel anders doet dan anders? Best lastig om er een goed beeld van te krijgen. In die zin was de sollicitatie toch een beetje een gok. Toen ik eenmaal in gesprek kwam met de beroepingscommissie en later met de gemeenteleden viel dat gevoel weg. Deze weg is goed!”

OUDEREN EN ZIEKEN

Eemdijk is de eerste eigen gemeente voor Neeltje. In de bevestigingsdienst is ze officieel toegelaten tot het predikantschap binnen de Protestantse Kerk in Nederland (PKN). Ze is 46 jaar en heeft hiervoor een freelance carrière gehad als neerlandicus en redacteur. Samen met haar man heeft ze vier kinderen, die tussen de 19 en 9 jaar oud zijn. „Na de geboorte van Anna, de jongste, lukte het me niet goed om in de

werkmodus te komen. Ik hoorde mezelf ineens tegen iemand zeggen: 'Ik denk elke dag, zou ik niet gewoon dominee worden?'"

Neeltje besloot haar verlangen te onderzoeken en het bleek haalbaar. „Toen Anna zes maanden was, begon ik met een deeltijdstudie Theologie in Amsterdam. Vrijdag ging ik naar de universiteit, dat was echt mijn dag. Het was voor mij als moeder een drukke tijd, maar het was ook goed. Ik werkte erbij als redacteur van twee lokale kerkbladen. Dat was een mooie combinatie.”

Het redactiewerk zorgde ervoor dat ze een breed netwerk heeft binnen de PKN in de regio Amersfoort/Leusden. „Binnen de PKN zitten grote verschillen tussen de gemeenten. Vooral bij het Amersfoortse kerkblad heb ik de breedte van de kerk goed leren kennen. In 2020 werd ik gevraagd of ik de predikant van de kerk in Leusden wilde vervangen. Zij ging namelijk met zwangerschapsverlof. Voor mij een prachtige kans om ervaring op te doen en tegelijk een stok achter de deur om mijn studie vlot af te ronden. Uiteindelijk heb ik bijna 1,5 jaar in Leusden gewerkt. Ik had de verantwoordelijkheid voor jongeren en jonge gezinnen. Daar ligt mijn hart, maar ik merkte dat het toch wat te beperkt was voor mij. Ook ouderen en zieken horen erbij in de kerk. Dus ja, ik stond open voor een beroep. En daar kwam Eemdijk...”

'EEMDIJK IS EEN FIJNE PLEK VOOR MIJ OM TE WERKEN EN HET IS VOOR MIJN GEZIN OOK GOED DAT IK HIER TERECHT BEN GEKOMEN.'

„We zijn geen prototypisch domineesgezin”, lacht Neeltje. „Mijn man

en kinderen zijn erg betrokken bij mijn werk, maar we worden als gezin geen kerklid in Eemdijk. Omdat we in Amersfoort blijven wonen, is dat ook niet zo handig. De kinderen hebben een fijne plek binnen het jeugdwerk in Amersfoort en binnen enkele jaren gaan ze misschien al wel het huis uit. Natuurlijk gaat mijn gezin wel regelmatig mee naar Eemdijk, maar soms moeten we opsplitsen. Eerste Paasdag gaat mijn man bijvoorbeeld met Anna in Amersfoort, omdat ze daar in de dienst mag zingen. Dat is wel jammer, maar het is ook belangrijk dat hun leven gewoon doorgaat. Eemdijk is een fijne plek voor mij om te werken en het is voor mijn gezin ook goed dat ik hier terecht ben gekomen. Ik ervaar dat als een bijzondere zegen en zie daar zeker Gods leidende hand in.”

STOLA MET BETEKENIS

Neeltje kijkt dankbaar terug op de bevestigingsdienst, enkele weken geleden. „Het was een rijke dienst. Ik ben bevestigd door Bert de Leede, die in de tijd dat Eemdijk vacant was, werkte als pastoraal werker in de gemeente. Ik ken hem ook persoonlijk, dus ik vond het mooi om hem hiervoor te vragen. De bevestiging ging volgens een vast ritueel. Binnen de PKN ben je pas predikant als een gemeente je heeft beroepen. Ik werd ingezegend door meerdere dominees, die ik zelf mocht uitkiezen. Ik koos voor collega's die van betekenis zijn geweest op mijn weg naar dit moment. Gekniel ontving ik gebed en zegen van hen. Daarna stond ik op en kreeg ik een stola omgehangen. Met de aanvaarding door de gemeente werd ik predikant op Eemdijk. Daarna nam ik de leiding van de dienst over en hield ik nog een korte preek.”

Als thema voor de preek koos Neeltje voor de bekende geschiedenis dat Petrus op het water loopt. „In geloof je weg gaan, net als Petrus. Dat wil ik ook graag. Als je iets moet doen dat te groot voor je is, mag je dat in vertrouwen op God toch doen. Ik herken die gevoelens ook als ik aan mijn nieuwe taak denk. Wie ben ik dat ik dit mag doen? Kan ik het waarmaken? Het is dubbel. Aan de ene kant is het predikantschap gewoon een vak waar ik voor opgeleid ben. Ik vind het vooral ook erg leuk! In die zin ben ik mezelf, maar ik sta er toch ook namens God en dat maakt het ook zwaar. Zeker

als het gaat om het leiden van de dienst ervaar ik dat. Daarom heb ik ervoor gekozen een toga te dragen als ik voorga. Het symboliseert dat ik daar namens God sta. Bij een toga draag je ook een stola in de kleur die hoort bij bepaalde periodes binnen het kerkelijk jaar. Met Pasen draag ik een witte stola. Ik heb mijn stola's laten maken door een kunstenaar met symbolen die ik zelf heb gekozen. Ik heb er vier, in de kerkelijke kleuren. Op elke stola staat achterop een duif, die staat voor de Heilige Geest die in en door mij spreekt. De voorkant is steeds anders en uniek. Ik vond het mooi om te bedenken wat ik er op wilde laten maken. Wat vind ik belangrijk? Bij mijn bevestiging droeg ik een rode stola met daarop een duif, dat is de Geest, die neerdaalt op mensen. Een van die mensen zit in een rolstoel. Door mijn broer, hij is invalide en loopt moeilijk, ben ik me er bewust van geworden dat er weinig aandacht is voor invaliditeit. Dat raakt mij. Er is wel veel aandacht voor diversiteit van mensen, waar ik bijzonder voorstander van ben, maar het valt me op dat invaliditeit weinig in beeld is. Ik wil daar niet aan voorbij gaan. Sowieso is inclusiviteit een thema waar ik veel mee bezig ben. Het heeft iets pijnlijks dat die aandacht nodig is. Maar ik merk het in mijn omgeving, bij homovrienden, maar ook door mijn neefjes en nichtjes 'van kleur'. Het maakt mij alerter op het vraagstuk. Hoe kun je ervoor zorgen dat mensen zich welkom voelen en echt gezien? Ongeacht hun kleur of geaardheid bijvoorbeeld. Zeker in de kerk is dat ontzettend belangrijk.”

'ALS KERK ZIJN WE GOED MET LIJDEN EN VERDRIET. WE KUNNEN ER TEGEN.'

„Ik vind het mooi dat er in de week voor Pasen veel aandacht is voor het lijden”, vertelt Neeltje. „Ik maakte vorige week kennis met de 18+ groep van de kerk en we hadden het over de betekenis van het kruis. Het is een mysterie dat je eigenlijk niet goed kunt bevatten. Jezus sterft voor ons, en komt als Overwinnaar uit het dodenrijk, zegevierend naar boven. Pasen geeft daarom hoop, een nieuw begin. Als kerk zijn we goed met lijden en verdriet.”

ch welkom voelt in de kerk'

Neeltje heeft haar stola's laten maken door een kunstenaar, met symbolen die ze zelf heeft gekozen. Met Pasen draagt ze een witte.

We kunnen er tegen. Je hoeft niet altijd flink te zijn. Omdat er zelfs

in het lijden hoop is, het wordt tenslotte weer Pasen, kunnen we het

volhouden. Ik zie hierin een roeping voor de kerk, te geloven: ook in

het donkerste duister is er hoop!"